

In de Axis-rolstoeltrein

Axis, stadstheaterfestival, zette dit weekeinde Assen op zijn kop. Er was een rolstoeltocht als ultieme vorm van publieksparticipatie. Instappen en meemaken.

INKI DE JONGE

Ga toch naar Assen, zeiden ze. Een heel weekeinde Axis, hartstikke leuk jong stadstheaterfestival, er is veel te beleven en je kunt in een rolstoel door de stad.

In een rolstoel door de stad. Wie zou zich in vredesnaam rollend door de stad begeven als hij ook op eigen benen kan staan? Maar dit is geen grap, dit is de voorstelling *Mission Roosevelt* van het Italiaanse gezelschap Tony Clifton Circus. Die ze al in Egypte, Zuid-Korea, Canada en Colombia hebben opgevoerd, en nu, hier, in Assen, voor het eerst in Nederland. Uw verslaggeefster is dus in een rolstoel gestapt, nadat zij eerst met negentien anderen is toegesproken door een ongelooflijk magere dame met een zonnebril. Die haar en de negentien andere reislustigen verzekerde dat wij op een geheime missie zijn, vernoemd naar de Amerikaanse president die zich immers ook zittend door het leven begaf.

En nu zit uw verslaggeefster in de rolstoel en wrikt zich met de negentien andere participanten door de straten van Assen. „Dat kan veel sneller!” roept een leukerd vanaf een terras aan de Markt. Uw verslaggeefster weet dat dat helemaal niet sneller kan, ja, als je een motor hebt, maar op deze dingen zit geen motor. Dit zijn, laten we zeggen, handrolstoelen. En waarom, wáárom lopen de straten van Assen aan de zijkan-ten schuin af? Weet iemand dat wel? En zo ja, kan iemand daar dan iets aan doen? De straten van Assen zijn *wheelchairhell*.

Axis is meestal in september, maar dit jaar werd het festival verplaatst naar het voorjaar. Dat leverde dit weekend in elk geval al prachtig festivalweer op, en een stoer programma van eigenzinnige binnen- en buitenlandse acts; De Jongens, De Noorderlingen, Het Tilburgs dansgezelschap Vloeistof, Drents jongeren-theater Loods 13 en bands als Audio Adam en Pick 'n Shovel om maar een paar te noemen.

Soms zijn de voorstellingen vooral tekstueel van aard, zoals in een bovenzaaltje van warenhuis VanderVeen te zien is. Daar spelen de Antwerpse Julie Cafmeyer en de in Assen geboren Joeri Heegstra Smalltalk, een charmante voorstelling over het wel of niet hebben van verkering, met dialogen die doen

De rolstoeltrein van *Mission Roosevelt* trekt door Assen. FOTO'S JASPAR MOULLU

Een potje zitgolf maakt deel uit van de rolstoeltocht.

Audio Adam in de Gouverneurstuin.

De straten van Assen zijn wheelchairhell

denken aan Ingmar Bergmans *Scenes uit een huwelijk*.

Soms is het gegeven vooral fysiek en absurdistisch, zoals theatergroep Poolse Vis laat zien. Hun vermakelijke drieluik *DROOM* is gewijd aan het fenomeen controledwang: herhalende, obsessief-compulsieve danspatronen rond een onbijttafel en een koelkast, afgewisseld met Bingo-momenten die het publiek van de ene naar de andere toneelzijde dirigeren.

Absurdistisch is ook deze rolstoeltocht, om van 'fysiek' nog maar te zwijgen. Uw verslaggeefster heeft loodzware armen en is nog maar bij de kop van de Vaart, waar zij een soort zitgolf moet spelen, en vervol-

Anthony's Putsch: aanstekelijke liedjes.

gens door naar het centrum van de stad, waar zij iets te drinken moet kopen bij de Kruidvat.

Weet iemand wel hoe smal die winkelpadjes daar zijn? Hoe scherp de hoeken?

Verderop, in de Gouverneurstuin, is de festivalsfeer tastbaar. Er is bier, witte wijn en linzensoep met yoghurt erin, en de bands werken zich in het zweet. Jick Munro en de Amazing Laserbeams krijgen de handen

op elkaar, en in de aanstekelijke liedjes van Anthony's Putsch hoor je zowel Gruppo Sportivo als Sly & The Family Stone en Status Quo. Klinkt raar, smaakt fantastisch.

Ergens in de binnenstad wordt uw verslaggeefster gadeslagen door het winkelend publiek, en niet altijd op de meest vriendelijke wijze. Leg maar eens uit dat je in een voorstelling zit. Dat je eigenlijk de voorstelling bènt, gekluisterd aan dit vermalde ding. „Ik heb diep respect voor jou”, zegt de veertienjarige mededelnemer Nigel tegen een voorbijzovende man in een handrolstoel. Hij is geen deelnemer, en oneindig veel behendiger dan wij.

Ruim een uur duurt de tocht. Beurtelings geholpen en voortgevoerd door het Italiaanse gezelschap, rijden we in kolonne naar de Brink, waar we, in een rij gezeten, ons drinken mogen openmaken als kinderen op een schoolreisje.

Verderop zegt een oma tegen haar kleindochter: „Kijk. Die mensen hebben óók een gezellig dagje uit.”